

'MIJN ARME LAND'

T. is een krachtige, zwarte vrouw, afkomstig uit Nigeria. Ze komt poetsen en strijken en noemt me al van de eerste dag 'mama' wat ze uitspreekt als 'mom'. Ze legde uit dat het in haar land de gewoonte is oudere vrouwen zo aan te spreken. Toen ik antwoordde dat ik er dus een donkere dochter bij had, vond ze dat geweldig. T. groeide op in een groot gezin. Bijna al haar broers en zussen emigreerden naar Europa. Eén van de zussen bleef in de buurt van haar moeder, en ook kleinkinderen houden een oogje in 't zeil. Gelukkig wonen ze in een redelijk veilig gedeelte van Nigeria. Aan de andere kant – het noordoosten – zaait de terreurgroep Boko Haram, dood en verderf. Hij heeft het vooral op christenen gemunt en verschijnt geregeld in het nieuws als er weer eens schoolmeisjes en -jongens ontvoerd werden. De meisjes worden uitgehuwelijkt aan of ter beschikking gesteld van leden van de terreurgroep; de jongens krijgen een militaire opleiding.

T. telefoneert elke dag met haar moeder. 'Het gaat goed met haar. Ze kan zonder enig risico naar de kerk gaan.' T. is zeer gelovig. Er gaat geen poetsbeurt voorbij zonder dat ze het over haar groot vertrouwen in God heeft. Onlangs las ik in de digitale uitgave van het (Nederlandse) Katholiek Nieuwsblad een interview met een Nigeriaanse priester, getiteld: 'De vervolging heeft ons dichterbij God gebracht'. Ik vatte het samen voor T. terwijl zij de lakens streek. De priester, Gideon Obasogie, was met de hulp van 'Kerk in Nood' naar Nederland gekomen en vertelde de pers dat Boko Haram alleen al dit jaar bijna 3500 christenen had vermoord. Veel priesters werden ontvoerd, honderden kerken vernield. 'De terreurgroep wil de christenen uitroeien', aldus de priester. 'Maar dat is tot nog toe niet gelukt. Onze overgebleven kerken zijn elke zondag voller dan ooit. De christelijke gemeenschap is sterk en moedig. Maar we hebben hulp nodig.' Om die reden was hij naar Nederland gekomen. Opvallend in zijn betoog was dat hij, ondanks alle gruwel, een boodschap van vergeving bleef prediken. 'Mensen die de moed hebben om te vergeven, zijn de sterksten. Dat betekent niet dat je niet boos en verdrietig mag zijn. Het betekent ook niet dat je niet alles moet doen om je mensen te beschermen. Wij hebben een burgerwacht die uit christenen en moslims bestaat. Ja, moslims: ook zij worden vervolgd, weliswaar met dat verschil dat Boko Haram nooit een imam zal ontvoeren.'

De priester had ook een boodschap voor de Europese christenen: 'Als God wordt verbannen uit de samenleving, ontstaat er wetteloosheid. Maar God laat zich niet uitwissen. Hij is, Hij was en zal altijd zijn.'

T. heeft tranen in de ogen. 'Wat een man', zucht ze. En dan: 'Ik ga geld opsturen naar mijn moeder. Ze heeft ginds nog familie die het aan de priester kan bezorgen.' Ik beloof dat ik zal bijleggen. Ze lacht me toe terwijl er tranen over haar wangen stromen. 'Mijn arme land', zegt ze. 'Al die mensen...'

Ik voer haar naar huis. Ze woont niet ver maar moet twee bussen nemen en is dan ruim een uur onderweg. Met de auto duurt het amper een kwartier. Het wordt een stille rit. De vervolgte christenen rijden mee.

T.S.